

РЕШЕНИЕ

№ 1528

гр. София, 25.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100502882 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 20004068 от 14.01.2022 г., постановено по гр.д. № 57060/2020 г. на СРС, 118 състав, е отхвърлен предявеният от И. М. П. с ЕГН: ***** срещу „Н.к.“ ЕООД, ЕИК ****, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за установяване на недължимост на сумата 1617,50 лева – обезщетение за периода от 01.01.2005 г. до 30.05.2006 г. за ползване на недвижим имот - ап/ 18 в ****, ж.к. ****, гр. София ведно със законната лихва за периода от 08.05.2006 г. до изплащане на вземането, за която сума е издаден изпълнителен лист от 15.12.2009 г. съгласно решение от 05.04.2007 г. по гр.д. №10279/2006 г. на СРС, 40 състав и Решение от 12.11.2009 г. по в.гр.д.№ 1889/2007 г. на СГС, IV В състав.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника „К.И.И. БГ“ЕАД, в която с изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението. Въззивникът поддържа, че действията по изпълнително дело, прекратено по силата на закона, губят силата си дори и да са представлявали действия, прекъсващи давността, като съгласно т.10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС, при прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се считат за обезсилени. Сочи, че съгласно трайната практика на ВКС прекратяването на принудителното изпълнение обезсилва със задна дата всички извършени изпълнителни действия и същите не произвеждат никакви материално-правни последици. Ето защо и счита, че давността в случая е изтекла на 10.02.2017 г. Моли се

уважаване на предявения иск и присъждане на сторените по делото разноски.

Въззиваемият „Н.к.“ ЕООД оспорва подадената въззивна жалба, като счита обжалваното решение за правилно и законосъобразно. Сочи, че последното действие по перемиралото изпълнително дело е на 14.09.2016 г. и от тогава е започнала да тече нова петгодишна давност. Поддържа се, че перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия, с което е прекъсвана давността за изпълняемото право. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съдът намира, че дадената от първоинстанционния съд правна квалификация – чл.124,ал.1 ГПК, не съответства на заявената претенция. С влизането в сила на решението със силата на пресъдено нещо се установява съществуването на оспореното паричното притезание и длъжникът не може да направи възраженията си срещу дълга по общия исков ред извън случаите на чл. 439 ГПК, тъй като същите възражения са преклудирани. Въпреки изложеното, първоинстанционният съд се е произнесъл на практика по фактическия състав на иска по чл.439,ал.1 ГПК, поради което и неточното посочване на правната квалификация на иска не влияе нито на допустимостта, нито на правилността на постановеното решение.

По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск за установяване недължимост на сумата от сумата от 1617,50 лева – обезщетение за периода от 01.01.2005 г. до 30.05.2006 г. за ползване на недвижим имот - ап/ 18 в ****, ж.к. ****, гр. София ведно със законната лихва за периода от 08.05.2006 г. до изплащане на вземането, за която сума е издаден изпълнителен лист от 15.12.2009 г. съгласно решение от 05.04.2007 г. по гр.д. №10279/2006 г. на СРС, 40 състав и Решение от 12.11.2009 г. по в.гр.д.№ 1889/2007 г. на СГС, IV В състав, за което с Определение от 10.02.2012 г. по гр.д. № 667/2010 г., III Г.О на ВКС, не е допуснато касационно обжалване.

В случая оспореното вземане е съдебно установено, като с влизане в сила на решението на СРС /на 10.02.2012 г., когато е постановен актът на ВКС/ е започнала да тече нова, петгодишна погасителна давност за процесните вземания /арг. от чл.117,ал.2 ЗЗД/.

Съгласно разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с

предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл.18, ал.1 ЗЧСИ (насочване на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, насрочването и извършването на публична продажба и т.н.). Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др. От друга страна искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи (в този смисъл и Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК).

От приложеното по делото изп. дело № №20101110420096 по описа на ДСИ, 3 отделение, 17 участък се установява, че същото е образувано въз основа на издадения изпълнителен лист от 15.12.2009 г. по молба на кредитора „Н.к.“ ЕООД /с предишно наименование „Почивен комплекс – РМ“/. В случая с подаване на молбата за образуване на изпълнително дело взыскателят е поискал извършването на конкретни изпълнителни действия /налагане на заповест на трудово възнаграждение на длъжника, както и заповести на вземания на длъжника срещу търговски банки/.

Изпълнителното производство е образувано по време на действието на ППВС № 3/1980 г. и съответно след образуването не е текла давност до 25.06.2015 г. На 26.06.2015 г. е постановено Тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, като от този момент същото следва да се прилага по отношение образуваното изпълнително дело, респ. от тогава е започнала да тече погасителната давност за вземанията. В практиката на ВКС, обективизирана в Решение № 170 от 14.01.2016 г. на ВКС по т. д. № 774/2012 г., I Т. О., ТК, Определение № 735 от 6.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 3982/2019 г., III Г. О., ГК, Решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г. на ВКС, Решение № 252 от 17.02.2020 г. по гр. д. № 1609/2019 г., Г. К., III Г. О. на ВКС и други, е прието, че когато е бил издаден тълкувателен акт за определена правна норма и впоследствие са настъпили промени, които налагат приемането на нов тълкувателен акт, отменящ предходния, последващият акт по тълкуването на дадена правна норма се прилага от момента на постановяването му. При постановяване на нов тълкувателен акт, с който се изоставя вече даденото тълкуване и възприема ново такова, старото тълкуване важи до неговата отмяна с новия тълкувателен акт. Последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В този случай решението, с което се постановява тълкувателния акт се състои от две части. С първата от тях се дава новото

тълкуване на правната норма, а в втората се обявява за загубил сила предшестващи тълкувателен акт. Втората част поражда действие от момента на постановяването на новото ТР, поради което и от този момент предшестващият тълкувателен акт преставя да се прилага. Затова установеното с новото ТР тълкуване на правната норма ще може да бъде прилагано от съответните органи, за които то е задължително, по случаите които са от тяхната компетентност, когато въпросът е отнесен за разрешаване до тях, след приемането на новото ТР или по такива, които са били заварени към този момент. В тези случаи, ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците.

По образуваното изпълнително дело на 20.02.2012 г. е изпратено запорно съобщение до Обединено детско заведение №3 /л.332/ за налагане запор на трудовото възнаграждение на ищеца, получено от третото задължено лице на 17.02.2012 г. В изпълнение на наложения запор са постъпвали суми от ОДЗ към ДСИ в периода от 27.02.2012 г. до 30.12.2015 г. Запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането. Запорът се счита наложен до момента, в който задължението бъде погасено, изпълнителният способ бъде реализиран, запорът бъде вдигнат или изпълнителното производство бъде прекратено. По изложените съображения, по силата на наложения запор давността е била прекъсната последно на 30.12.2015 г. /доколкото от 26.06.2015 г. давността е започнала да тече по образуваното изпълнително дело/.

С молба от 24.06.2016 г. вискателят е поискал от съдебния изпълнител извършване на справки за наличие на средства по банковите сметки на длъжника и налагане на запор върху тях. Действието е извършено в период, в който давност по изпълнителното действие е започнала да тече, поради което и доколкото с молбата вискателят е поискал извършването на конкретно изпълнително действие, давността отново е била прекъсната.

На 13.07.2016 г. е изпратено запорно съобщение до Обединена българска банка АД /л.452/, с което е наложен запор върху вземанията на длъжника по банкови сметки, а в отговор на запорното съобщение по изп.д. на 26.07.2016 г. от банката е постъпило писмо, в което е посочено, че дължимите суми не могат да бъдат преведени поради липса на авоари. Със запорно съобщение от 14.09.2016 г. /л.467/, получено на 19.09.2016 г. е наложен запор върху вземанията на длъжника по банкови сметки при „БАНКА ДСК“ ЕАД, с което отново давността за вземанията е била прекъсната, респ. започнал е да тече нов петгодишен давностен срок.

С протокол от 31.01.2019 г. ДСИ е прекратил изпълнителното производство спрямо ищцата на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК поради липса на поискани след 24.06.2016 г. изпълнителни действия.

Съгласно чл.433,ал.1,т.8 ГПК изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години,с изключени на делата за издръжка. Съобразно разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, като прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Прекъсването на двугодишния срок настъпва с поисканото от вискателя извършване на изпълнително действие, част от конкретен изпълнителен способ. Ето защо и съдът намира, че изпълнителното дело се е прекратило по право от 14.09.2018 г., когато са изтекли 2 години от извършването на последното поискано от вискателя изпълнително действие.

По молба на ответника на 26.08.2020 г. е образувано изп. д. № 20208390400472 по описа на ЧСИ И.М.-К., рег. № 839 на КЧСИ, като в този момент давността не е била изтекла /същата е прекъсната последно на 14.09.2016 г. /. В молбата отново е поискано извършването на конкретни изпълнителни действия, поради което и давността отново е била прекъсната

По образуваното изпълнително дело са извършвани редица изпълнителни действия, последното на 01.09.2020 г. с налагане на заповед на вземания на ищеца срещу търговски банки, с което отново давността на вземанията е била прекъсната. От този момент до датата на издаване обезпечителна заповед от 23.11.2020 г. по гр.д. № 57060/2020 г. на СРС, 118 състав, погасителната петгодишна давност очевидно не е изтекла.

По отношение наведените доводи във въззивната жалба, че действията по изпълнително дело, прекратено по силата на закона, губят силата си дори и да са представлявали действия, прекъсващи давността, като съгласно т.10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС при прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се считат за обезсилени, както и че съгласно трайната практика на ВКС прекратяването на принудителното изпълнение обезсилва със задна дата всички извършени изпълнителни действия и същите не произвеждат никакви материално-правни последици, настоящият съдебен състав намира следното: нито в ТР № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС, нито в което и да е било от цитираните от въззивника решения на ВКС е застъпена теза, че при валидно образувано изпълнително дело при неговото прекратяване със задна дата се заличават всички действия по изпълнителното производство, респ. извършените действия не произвеждат никакви материално-правни последици. Напротив, в 10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГК на ВКС, изрично е посочено, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две

години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК отм.), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, в който смисъл са и подробно изложените мотиви от настоящия съдебен състав. Цитираните от въззивника решения на ВКС касаят специфични хипотези, различни от настоящата, например при обезсилване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на които преди това е проведено принудително изпълнение. По постановения от въззивника въпрос /дали с прекратяването на изп.дело със задна дата се заличават материално-правните последици на всички извършени изпълнителни действия/ е постановено ТР, въз основа на което е формирана трайна и безпротиворечива практика на съдилищата.

По изложените съображения и предявеният иск се явява неоснователен.

С оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено.

-

По разноските:

При този изхода на спора, право на разноски има въззиваемия, но същият не претендира такива.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20004068 от 14.01.2022 г., постановено по гр.д. № 57060/2020 г. на СРС, 118 състав, при правилна квалификация на предявения иск чл.439,ал.1 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____